

Museu de Palamós

«Cau de la Costa Brava»

III

(Continuació)

Hom va poder remarcar clarament en el primer article que el Museu no es contenta de posseir exclusivament obres espanyoles, sino que tendeix a generalitzar i dona cabuda en son Catàleg a obres d'autors d'altres nacions com son França, Itàlia i Alemanya, si l'ocasió es presenta.

Degut a les relacions que tenia el seu fundador Sr. Hugo Sanner amb alguns artistes del seu país, i per algunes de les seves col·leccions particulars que ofrenà al Museu, això fa que l'Alemanya hi tingui una representació força nodrida principalment en dibuixos a la ploma, ex-libris, etc. com pot veure's en la llista que publiquem avui.

Tot això demostra que el Museu de Palamós no sent exclusivismes per cap escola ni per cap nació: n'hi ha prou que les obres que es presentin

sien acceptables per ésser-hi admeses.

«Reproducciones artisticas Pahissa», cedit per H. Sanner.

«Escuela de Bellas Artes de Barcelona» 1924-1925, cedit per J. Triadó.

«Album de Montserrat», fotografies, cedit per F. de A. Marull.

«Robert A. Bell», per A. de Riquer, cedit per H. Sanner.

«Por los Pirineos», ilustracions de P. C. Abarca, cedit per H. Sanner.

«Album Record de l'Exposició de puntes al coixí, de Palamós, en 1914», cedit per J. Figa.

«Notes sur la Photographie artistique», cedit per H. Sanner.

«Le Panorama», cedit per F. de A. Marull.

(1) «Deutscher Camera Almanach», 8 volums cedits per H. Sanner.

«Photographische Mitteilungen», 4 vol.

- «Photographische Rundschau 1896», 1 vol.
 «Deutsche Kunst und Decoration» 1921-1922.
 «Katalog der Farbigen Kunstblätter» 1912.
 «Strabburg», Album-fotografies.
 «Stambuchs Arnolds Graphische Bucher».
 «Die Kunst 1914».
 «Formen Schatz 1902».
 «Wilhelm Leibl 1909».
 «Hans Toma 1920».
 «Nordische Landschaften», von F. Preller.
 «Bocklin Mappe».
 «Alte Meister».
 «Bestermanns Monetstheste» 1922.
 «Fritz von Uhde».
 «Der Stille Garten».
- «Die Ládrende Psiché», von M. Adé.
 «Kupferdrucke», Ex - Libris von M. Adé.
 «Seidels Reklame 1914».
 «Giovanni Legantini».
 «Anders Zorn als Radierer».
 «Max Liebermanns 1920».
 «Max Slevotgs» graphische Kunst.
 «Adolf Menzels graphische Kunst» 1920.
 «Revista Ibérica de Ex-Libris», 4 plecs.
 «Revista Pro Ex-libris», 2 plecs.
 «Els Ex-Libris de Renard».
 «Primer Llibre de Ex-Libris», de J. Triadó. (2)
- Tot el comprés des de (1) fins a (2) fou cedit per H. Sanner.
- LL. B.
- (Seguirà)

La llum d'eix matí

Oh la llum novella
 d'aquest dematí!
 té sospirs d'estrella,
 té plecs de satí,
 té olors de poncella,
 té clàps de rubí...
 Oh la llum novella
 d'aquest dematí!
 Perqué vingués ella,
 l'albada sortí
 florint com rosella
 de vora el camí,

badant la parpella
 del cel sense fi,
 fent moure l'esquella
 del prat maragdí.
 Li ha obert la portella
 la faç del jardí
 i prop la clivella
 d'esquei gegantí,
 venint a la sella
 del vent llevantí,
 fent gràcil parella
 dançava amb el pí.

Prop la fontanella
 l'he vista florí
 portant a ma orella
 paraules d'ahí
 i parla tan bella
 m'ha fet estremí,
 com suau meravella
 vivint dintre mí.

Oh la llum novella
 d'aquest dematí!

Arbúcies, Gener 1930 ~ RAFEL VILÀ i BARNILS

CONTES DE «MARINADA»

EL CAPRICIÓS ATZAR

(Conte de Carnaval)

Rosa gentil

Rosa, nom que evoca la policromia primaveral, la gràcia viva de la bellesa i de l'amor, l'estoig màgic de mil perfums. Visió daurada de maig. Claretats de verger.... Bellesa, gràcia, amor en el magnífic ordre de mil pètals...

Rosa, nom gentil. Regina de les flors en la garlanda exhuberant de la joventut. Rosa, flor perennal que no colltorça el sol abrusador de l'estiu, ni marceix el vent tardoral. Rosa primerenca, rosa d'abril, és la Rosa del nostre conte...

Capvespre plujós

Capvespre plujós: ruixim de perles. Dolç reculliment en cada llar. Mor la tarda del diumenge hivernenc. El vent desvergonyit doblega la pluja, l'açota als vidres i fa onejar els abrics d'unes noies. S'ou un xiscle estrident: una joveneta ha relliscat i caigut en el fangueix del carrer....

Aquell xiscle ha trencat el somni d'una gentil moreneta, que, rera els vidres d'un alt finestral, una revista a les mans, es delectava en projectar davant l'enigmàtica pantalla de l'imaginació, la pel·lícula lluminosa i recent de la seva existència.

La noia que havia caigut en el ca-

rrer es lamentava, no pel mal que s'havia fet, car era insignificant; sino perquè les taques de fang de l'abric, faldilles i mitges li privarien d'ésser al cine puntualment i veia el plànol del diumenge fracassat.

A la donzella que hem descobert rera el finestral, no li deien res els monumentals programes que projectaven aquell dia en ambdós cines de la localitat, i la melangia teixia, al vol del seu cor—com una aranya perversa—una laberíntica mussolina.

Es feu altra volta el silenci en el cèntric carrer. Sols, de tant en quan, el pas accelerat d'algun transeünt abrigat fins les orelles i aguantant fortament el paraigua, la fressa del vent i la pluja, i al lluny, l'udolar del mar desfent la crinera argentada de les ones contra els blocs de l'escollera turbaven el silenci de la capvesprada.

I Rosa, la damisel·la del finestral, reprenia novament el somni, contemplant les gotes d'aigua—enfilall de brillants—que, penjim penjam ballaven una dansa gronxadissa en els fils de l'electricitat fins que, perdut l'equilibri, queien i la terra les engolia... Feia dos anys, ella, era igual: un brillant rutilant, després una gota més, fonent-se i restant oblidada....

Fou en una tarda com aquella—se-

guia en la dolça remembrança—tarda de gener, plujosa.

Brodava rera el mateix finestral. Ell passà. Es creuaren els esguards i els pensaments:

—«Què n'és de bella!»

—«Què guapo que és!»

Aquella mateixa tarda llunyana, passà i traspassà qui sap les vegades. Es parlaren, per últim, en signes, fins que la seva mamà la cridà per a fer-li un encàrrec....

Com la reconstituïa ara aquella escena venturosa mentre la nit avançava sobre la vila i el degotí de llum dels focus elèctrics regalimava sobre els bassals de les aceres i del carrer....

El què passà després....

Després... s'havien parlat, cartejat, estimat i fet el què fan els enamorats.... que es volen de veres.

El seu aimat, Eusebi, era viatjant; però no un viatjant vulgar, sinó que oferia per tota la comarca baix-empordanesa els articles fabricats a casa seva. Els papàs de Rosa i les seves amigues li advertien contínuament:

—«Si, fes-ne cas d'aquests xerraires de viatjants; què no veus que en tenen una de contenta i enganyada a cada poble!..»—

Res hi valgué. En tenia tantes proves rebudes que la volia i en guardava tants jolius regals!...

...Rosa era reconeguda per tothom per seriosa. No estava imbuïda del exagerat modernisme. Enemiga de modes extremades, odiava les antinaturals i repulsives manifestacions de l'art pictòric en els rostres, no concorria als vols—tan en voga—de les deu

de la nit, etz. Era una senyoreta com cal, de les que valen.

Educada religiosament des de petita, sabia, que, quan es fa lloc en la reduïda estança del cor a un amor, s'ha de pensar si s'és capaç d'estimar-lo de veritat; no com tantes altres, que el seu cor és com aquell tren esbojarrat de cent departaments, per entretenir-hi als innombrables pretendents que es presenten.

Per xò, en notar, al cap d'un temps, la primera falta del que la pretenia, i avans de veure's burlada, li remeté tot el que era seu i amb quatre paraules justes l'acomiadà... .

Havia passat un any, un any de complert allunyament del mon—com una anyada luctuosa—. Era com una penitència que ella mateixa s'havia imposat com a càstig a la seva lleugeresa. Sempre, però, que la cinta del record li parlava d'ell, una llàgrima fruit de la seva sentimentalitat, se li desprenia com perla del collaret invisible dels seus ulls negríssims.

—«Potser vaig ésser massa cruel.... Tal volta s'hagués esmenat.... Perquè no vaig contestar-li aquelles lletres, que, penedit, em demanava perdó?..»

En florir els ametllers.

Obri de nou la revista, d'una col·lecció publicada feia alguns anys i els seus ulls bruns, bellíssims es posaren en una senzilla poesia titulada *En florir els ametllers*, i llegí:

«Un de vessall de llum ompla la prada
com reflex de celest benedicció;
apar talment que el bes de la nevada
li encomana sa ivòrica blancó.

Els garrits infantons de la masia
 en notar eix prodigi primicer,
 han cridat tots a chor i amb alegria:
 —«Ja estabella llurs flors cada amet-
 [ller!】—

...I el seu crit l'ha représ la vall dormida,
 i el seu eco ha endolcit la meua vida
 remembrant-me el regnat del Déu Amor.

Del Magnat que vindrà amb la primavera
 perfumant al seu pas — com rosa-vera —
 el verger esblaimat de cada cor!»

Girona, 1923.

(Per la molta relació que té l'autor
 del sonet amb l'humil narrador d'a-
 quest conte-història no l'anomena-
 rem). *(modulada apart)*

En acabar la lectura, sembla a Ro-
 sa que sentia a dintre seu com una
 flama que s'agegantava, com una joia
 perduda que retrobava.

El dia següent

Després de la tempesta vé la cal-
 ma, diuen.... Després d'aquell diu-
 menge rúfol i trist vingué un jorn plé
 de bonança: un oasi de primavera en
 mig l'hivern.

A la tarda, sortí amb la seva mamà
 a donar una passejada. L'extensa ca-
 tifa de turqueses del mar anava des-
 fent poc a poc les arrugues i esdeve-
 nia ben planera. Un lleu oreig de gar-
 bí era suau com un bes llegendari de
 fada i arrancava del cor ametista de
 les primeres violetes una espurna de
 perfum per ofrenar-la als amics de la
 natura.

Prop *Villa Pepita* la precocitat
 d'uns ametllers desafiant la intempe-
 rància del gener li dugué a la ment els
 versos llegits la tarda abans:

«...perfumant el seu pas—com rosa-vera—
 el verger esblaimat de cada cor!...»

Sí, el seu cor jovença tornaria a

florir com una rosa-vera; l'amor, que
 tan curta estada havia fet en el seu
 cor s'hi tornaria a estatjar en iniciar-se
 el bon temps!

La calma plascèvola de l'ambient
 s'havia encomanat al seu esperit amb
 dolça delectança.

Un ball original de Carnaval

Dilluns de Carnaval. Mitja tarda.
 En la veïna vila la cavalcada fa el seu
 curs. Rialles, pluja de paperets multi-
 colors i batalles de flors; arcades i
 llaços de serpentes damunt la testa
 del grotesc carnestoltes:

L'estudiantina llença a l'aire la se-
 va nota melangiosa en mig del brigit
 i respón la caritat pública per a mitigar
 les xacres de la misèria. Després co-
 rrandes i ballets pels carrers. Un gran
 cartell portat en alt com un penó,
 anuncia per darrera volta el ball origi-
 nal de la nit en el centre més distingit:

Gran Ball de la Postal Cinematogràfica

«Una col·lecció de postals d'artistes cine-
 matogràfics serà partida per la meitat. Una
 part, degudament numerada, s'entregarà a
 les senyoretes que, estèticament disfressades
 i amb antifac concorrin al ball i, l'altra,
 als joves que es presentin en les mateixes
 circumstàncies.

Als qui correspongui la postal n.º 1 seràn
 considerats la parella regina de la festa i
 hauràn de dansar junts l'últim ball de la 1.ª
 part. Els demés balladors, ajuntades les pos-
 tals corresponents, ballaran la repetició del
 mateix ball, acabat el qual tots els balladors
 hauran de treure's l'antifac»

L. J.

El capriciós atzar

Darrer ball de la 1.ª part. Anima-
 ció i gatzara. Gamma variadíssima de

trajos de totes les èpoques i classes socials. Toc de cornetí. Silenci sepulcral:

—«La parella de la tarja n.º 1!!»— crida un membre de la Junta. Es presenta un jove alt, esbelt, abillat d'oficial de l'Armada. Tothom cerca la venturosa balladora. Moments d'espectació. D'un angle de la sala surt una senyoreta amb la rica i distingida indumentària de damisel·la de la cort de Lluís XVI. S'uneixen els dos troços de postal i gran nombre d'adolescents xiflades pel cinema exclamen:

—«Rodolf Valentino!!»

Comença el ball en honor a la sortosa parella. Es forma una rotllana en mig la sala—cadena de múltiples disfrassos—. Desde els primers compassos creix l'espectació; sembla talment que tota la vida haguessin ballat junts; la justesa de les passes, la gràcil inclinació de les cintures, la naturalitat.... Al final l'incògnita parella dona mostres d'impaciència; semblen que estan pertorbats i tenen ganes de conèixer's. Igual interès demostra el públic.

Acaba el ball i arriba el comble de l'interès i l'espectació. Agafen les mans dretes la goma de la careta i tiren a l'una.... i els espectadors contemplen dues genuines beutats d'ambdós sexes. Continua l'enigma per tothom, car ningú els coneix. «Són forasters» — diuen—. Ells, en camvi, s'han mirat, han abaixat la vista, s'han apartat i mig girat d'esquena.

—«Ells si que es coneixen!»—diu la gent estranyada, — però què els passa?..—

No hi havia més remei. Un o altra havia de parlar, donar-se el braç, anar

a cercar un pomell de flors i asseure's a la tribuna presidencial.

El fingit tinent de vaixell es decidí i amb més por que goig es dirigí vers la dama de la cort dels últims Lluïsos i els que es trobaven vora seu pogueren oïr aquestes paraules:

—Et demano, Rosa, per última volta, si em perdones...

Ella estigué uns moments pensativa, indecisa..

—Contesta, per favor!—insistí.

Rosa somrigué, i sens atrevir-se a aixecar el cap, feu un signe afirmatiu.

—Gràcies!!—exclamà Eusebi, qui tothom haurà endevinat, mentre li estrenyia la mà i tot seguit li ofrenava el braç. El *capriciós atzar* amb una de les seves originals sorpreses, havia fet les paus entre dos éssers que s'havien volgut i encar que absents, es volien.

Rosa assabentada del bon comportament observat en els últims temps en el primer aimat, l'havia perdonat, com fan totes les dones sempre que el penediment és sincer.

A les acaballes del ball, entre serioses i alegres, es pogué observar que estaven mig capficats, com si projectessin bells plànols per l'esdevenir.

Camí de la felicitat

A l'any següent Rosa i Eusebi, en viatge de noces, han visitat la Costa d'Atzur, passejant-se per Niça els dies de Carnaval. Niça, la deesa sempre riallera i captivadora entre els *chateaux*, els jardins sempre florits i els passeigs ombrejats de palmeres. I en passar per les avingudes vorejades de flors, jo crec que aquestes tenien enve-

ja de les roses que florien en el rostre de Rosa, la formosa rosa d'abril del nostre conte. I en veient les grans rues i els luxosos balls, han evocat alhora aquell ball de feia un any, d'una llunyana vila, que l'atzar els havia juntat per sempre.

El primer dia de quaresma els trobà posant els peus a Itàlia.

—Vorrei due biglietto di prima classe per Firenze.

—Eccole i biglietto.

—Dove devo par registrerei miei bagagli?
—Allo portello in faccia...
—Le rendo mille grazie, signor!—

I la dolcíssima lluna de mel feu el seu ple, tot gaudint de la joia clara dels matins de Florència i la divina poesia dels cap-tards de ametistes i topacis de Venècia, i el lirisme pur de les nits sublims de Nàpols.

Ferrats A. T. i M.

Peix... 26-XII-29 i Palamós, 26-I-30.

Fregit

PETITS POEMES

Albada

Pel firmament es barregen
el blanc, el rosa i el vert
i uns núvols que s'hi passen
de flams i llum s'han omplert.

Fugen les ombres com taques
i negrors que es van perdent
i ramades d'ombres blanques
i estelets que es van fonent.

Riu l'albada sorollosa
xiscla la terra d'anhel
i el vert es pinta de rosa
i l'or es fón dalt del cel.

Llums i riures de follia
i cors xops en llurs recès...
Surt el sol que al món espia
amb el rostre tot encés.

Migdia

Hora lassa i abaltida
que portes somnis pesats,
s'escorre el fil de la vida
en neguits i soledats.

Hora grisa i macilenta
que ens esgarrinxes el cor
sen's l'encís que el cap alenta
ni el somriure d'un amor.

Cau lentament d'agonia
lo teu front tot emboirat
sense joia ni alegria
ni un bocí de cel pintat.

Hora lassa i sense esprít
que romans mig adormida
Cor nafrat sense dalit
llarg somriure sense vida.

Vespral

El dia fuig i les ombres
assatgen el firmament
i endinsats en els pesombres
els cors sagnen de turment.

El cel tot ha anat tancant-se
glops de sang llagimejant
i la terra ha anat postrant-se
gemegant, agonitzant.

I en mig de plors i follia
es rebolca follament
i els cloquers amb melangia
l'absolta li van dient.

Corren les ombres negrenques
entenebrint tot el cel
i en les regions siderenques
parpelleja el primè estel.

RAMON FERRER MONTPLET

AMB la convicció de que plaurà a nostres llegendors palamosins, oferim en aquesta plana una còpia deles impressions del viatge que feren a l'Exposició de Barcelona els Mestres i alumnes de les Escoles Nacionals, i que havem tret d'un dels seus quaderns de "Deures escolars".

Dia 27.—Tarde

EXCURSION A BARCELONA

COMPOSICIÓN

Tocan las 4....No puedo dormir....Oigo las 5; me levanto; me visto; en mi vida no fui tan veloz.... Ya dan las 6; voy con mi madre a la administración de los autos.

Preparan el auto y alegres marchamos cantando un himno escolar....

En el viaje no hay ningún tropiezo y eran aproximadamente las 10 cuando llegamos a Barcelona. Un repórter fotográfico de *La Vanguardia* saca una fotografía del grupo. Entramos en el recinto de la Exposición y el primer palacio visitado es el de las

Diputaciones, donde admiramos diferentes radiografías de la tuberculosis; sigue a éste el del

Estado español, donde hay armas de todas clases, mercurio de las minas de Almadén, carabelas, el primer submarino, vapores, aeroplanos en miniatura, etc.

El *pabellón Real*, con algunas habitaciones iguales a varias de la casa del Príncipe, del Escorial, de Aranjuez, etc.; coches, armaduras, y otras cosas imposibles de recordar; ha transcurrido la mañana y vamos a comer a la Granja de Ganaderos.

Por la tarde, el *Palacio Nacional*, nos muestra su grandiosidad, su arte y sus riquezas. Admiramos en él valiosos tapices, toda clase de ornamentos de iglesias, muchos de ellos de gran valor artístico; infinidad de cuadros plásticos, donde descuellan muchas páginas de la historia; vestidos, entre ellos, el que llevaba antes de morir el inmortal general Prim, banderas históricas, armaduras, pórticos de iglesias de todos los estilos; en resumen, es un museo maravilloso.

Vamos visitando palacios, y todos ellos nos muestran los grandes adelantos de la Humanidad en todos sus aspectos. En el *Palacio de Agricultura* vemos el valor que tiene el suelo español. Visitamos, más tarde, el stand de *La Lechera*, donde nos obsequian con chocolate y objetos de propaganda. El auto nos conduce por los grandes paseos. Nos detenemos. Tenemos frente a nosotros la Puerta de Ávila; es la entrada del

Pueblo Español. Entramos y en sus varias calles, desfilamos ante todas las regiones españolas, todas sus costumbres, todas sus industrias, todas sus riquezas, y después de visitar otros palacios donde se exponen todas las industrias, vamos al

Palacio de la Luz. Vemos en el teatro transcurrir un día, con sus cambios de luz, con una tempestad, con todos los cambios que la naturaleza nos presenta, desde la aurora hasta el caer de la tarde con su horizonte teñido de sangre y oro y el cerrar de la noche....

Salimos a la calle, pero.... no estamos en la tierra, no, parece que estamos en el cielo, a cada paso encontramos cosas maravillosas; un surtidor multicolor, otro, parece que nos mojamos, es una alucinación. ¡Oh, mirad, una casa, una casa que cambia de colores, en fin, a cada paso una maravilla y a cada mirada un esplendoroso panorama.

Pero el tiempo pasa veloz y tenemos que marchar. Ya no estamos tan contentos, damos una mirada a aquel Paraíso y marchamos a nuestros hogares, con el pensamiento fijo en aquella maravilla que llaman Exposición....

Debemos en gran parte que esta excursión se haya llevado a cabo a la colaboración que nos ha prestado el magnífico Ayuntamiento de esta villa sufragando casi la mitad de los gastos del viaje, y al cual, estamos sumamente agradecidos.

LORENZO MASPERA COLLS

«De mi Diario Escolar»

Alumno del 4.º grado de la Escuela Nacional

De la joventut

El poble que no és exacte, no pot triomfar, ha dit H. Seton Merriman amb una eloqüència grandiosa.

Cal ésser exacte, puntual en tots els moments de la vida per a lograr un triomf complert, avassallador; un petit retard és la ruïna, el fracàs de totes les energies i de totes les voluntats actives, no sols d'una col·lectivitat, sinó d'una sola persona, i és de doldre l'enderroc de les forces i la pèrdua de l'estament, que per assolir el seu ínfim grau ha calgut emprar-hi un grapat d'anys, una escola de generacions, moltes de les quals no sols hi deixaren llur intel·ligència i llur personalitat, sinó lo més estimable en aquesta transitòria vall: la vida.

Jo, que sovint rodo pel mon, delectant el meu esperit amb les belles visions de la naturalesa, mare indestructible; jo que la més insignificant flor m'atrau, m'encanta i m'obre un surc per un estudi, una fal·lera per a tafanejar-la i volguer-la conèixer; jo que en passar pels pobles d'arreu m'embaïlleixen les velles esglésies, les creus de terme desfigurades per l'acció del temps, els sants que honoren els altars amb posats de vegades que us provoquen una mena de riure d'estranyesa per llur concepció, malgrat tenir una valor arqueològica remarcable, jo m'he donat compte de que la joventut nostra, aquesta joventut d'ara, creada d'una manera poc eloqüent, sense esperit, sense energia, puc ben dir que llur puntualitat en els actes civils que formen la col·lectivitat, és ben pobre per a no dir nul·la, no fos

cas que algú s'enfadés, ja que tinc la completa certesa que el parlar clar costa disgustos.

Aquesta joventut, doncs, que no és exacte en els seus deures, és còmplice, és encubridora, és causant de l'anorreació d'un poble i qui diu poble, diu d'una nació i qui diu d'una nació, diu d'un imperi.

Es realment de doldre aquest infortuni, però davant la veritat no hi ha altre mitjà que confessar la seva ineficàcia.

Recordo suara, potser inoportunament, les paraules sinceres d'En Francesc Cambó en el seu llibre «Les Dictadures». El que és lamentable, diu, és veure avui com aquest afany de guanyar diners ha portat en molts, en la majoria, un arreconament absolut de tots els grans ideals que dignifiquen els homes: ideals religiosos, patriòtics, polítics, científics, artístics, tots aquells ideals, en fi, que ennobleixen l'espècie humana.

«I aquesta onada de materialisme egoïsta ha envaït bona part de la joventut, començant per aquells que la fi de la guerra trobà en plena adolescència, quan encara llur esperit no s'havia impregnat dels ideals que feien vibrar els cors dels homes d'avant-guerra».

I per si això no fos prou, per a fer posar una gota de vergonya, una galta roent a la nostra joventut, diu l'eminent polític encara: «Es una lliçó que la història ens dona mil vegades, que quan els ciutadans no vibren per grans ideals, quan no senten l'orgull d'ésser ciutadans i no tenen el coratge de llui-

tar per mantenir llur dignitat de ciutadans, la llibertat està a punt de morir i el tirà ja és darrera la porta».

«A l'exercici dels drets i al compliment dels deures de la ciutadania no es troba cap compensació egoista, sinó una compensació de dignitat, de patriotisme, d'orgull de classe».

I no cal sino, donar en aquest home que ha sacrificat el seu saber i la seva idea mil vegades a favor de l'ideal, la raó en aquest cas, en altres és discutible.

La nostra joventut no ha sapigut ésser exacte, s'ha donat amb desmassia a l'ambició personal, al egoisme de si mateix, i d'aquí el fracàs.

Les paraules de H. Seton Merriman són ben exactes, són ben eloqüents avui dia; elles mateixes ens diuen d'una manera planera encara que sien roentes, que havem sigut uns ineptes, uns ineficaços, tal perquè no havem sigut puntuals, precisos en el compliment dels nostres deures, que d'haver-ho sigut, el triomf haguera sigut plaent, segur, eficaç, tan segur com és l'infinit, com eficaç és l'eternitat.

La nostra joventut ubriagada d'idees diferents, dirigida per deu mil persones diferents, no ha fet res i no ha fet res profitós precisament perquè no ha sabut ésser exacte en el manteniment de l'ideal i de la fè, no ha sabut—perquè no imagino jo que hagi abandonat el lloc, això seria un mal més remarcable,—mantindre's apuntalada d'una mateixa faisó, sinó que a cada nova paraula, a cada nova doctrina ha canviat de posició; conseqüentment d'exactitud en el emetre llur criteri i llurs fets.

Després, seguint per aquesta dolorosa ruta, ens trobem en que la joventut no ha volgut acceptar un lloc, desempenyar un càrrec públic per eludir malts de cap i responsabilitats.

Es que com a ciutadà pot defugir del comandament de la col·lectivitat? Jo crec que no, i consideraria un delictes el fer-ho, més ara be l'equivocació més grossa, si senyors, si, la joventut ha defugit dels càrrecs públics que mantes vegades se'ls hi ha encomanat perquè els altres que en formaven part no emetien idèntics criteris, com si hom no fos en el seu ésser, lliure de pensar i obrar de la millor manera que convingui a l'administració dels seus afers.

I d'aquest tarannà inepte, al meu modest entendre, ha vingut el desmembrament de la nostra joventut.

Fins goso dir que avui els hi plau a la jovenalla, molt més un partit de futbol, una sessió de cinema, que no pas una lliçó d'ordre social, de política.

I tot per la desorientació que a dins seu porten inculcada, tot per no saber ésser precisos, exactes en el compliment de llurs deures ciutadans, tot per trontollar a cada paraula que escolten, tot per manca de llur energia en l'ideal que han xupat en la sina de llur mare, tot perquè no han sapigut ésser fermes i resoluts en llurs criteris i en llurs pensars, tot perquè han sigut uns veritables covarts, i la covardia és la mare del desordre i de l'enderroc i sinó llegiu la història i veureu la certesa de mes paraules que sento amb tota l'ànima el dir-les perquè no hi tinc altre remei per a defensar la meva tesi.

Sortosament, però, com en totes

les regles hi ha excepcions, he pogut constatar que hi ha un mínim de joventut que puja d'altra forma, ja és més exacte en el compliment dels seus deures, ja camina sola, sense puntals de ningú; ja no necessita institutriu i ja és un goig, una magnífica albada a l'avenir.

El treball que ha de fer aquesta joventut sana és gran, ara que amb la fè que prenen i la voluntat que tenen per a la reedificació de la cosa enderrocada, crec jo que assoliran de mica en mica la missió del seu apostolat.

Aquesta visió dolcíssima, a mi, caminant assedegat i polserós, m'ha reanimat, ha sigut com el tast d'una bona i exquisida fruita trobada a l'atzar, que m'ha donat gust al paladar i m'ha tret de la boca aquell tel agre que hi tenia, fent-me alhora alçar els ulls al cel, d'aquest blau cel que banya la nostra terra d'una manera beatífica i un prec m'ha florit dels llavis, un prec sant, un prec sincer...

I després altra volta camí enllà per veure els toms que donarà aquest mon, nostra vall transitòria.

JOSEP M.ª GUARDIA

Ens ha escrit nostre entusiasta amic i col·laborador En Josep M.ª Guardia, i sembla no està gaire conforme amb la resposta que amb l'article «NO» (que publicarem en el número darrer) li donava nostre també amic i antic col·laborador En Lluís Jordà.

Com que aquesta polèmica ha despertat viu interès, l'amic Guardia pensa contestarla novament i ens té ja anunciada la tramesa de l'article per dintre pocs dies. Preguem doncs a nostres volguts llegidors una petita espera.

Del carnet esportiu

EL CAMPIONAT GIRONI

Dia 16 Febrer

Palamós, 3 - La Bisbal, 0

Novament es posaren davant per davant els dos rivals empordanesos que sempre ens han ofert lluites plenes de virilitat i emoció. Malgrat no oferir cap alicient el partit puix queda descartada tota possibilitat d'ostentar el Palamós el primer lloc, que és sabut ha conquerit la U. S. Figueres, doncs, com anaven dient, el partit no interessava als locals, i si posaren un xic de braó a la lluita fou degut a alguns elements del reserva que feren llur aparició i deixaren en bon lloc el seu prestigi. Seria hora que es fessin reformes a l'equip i s'anés per fer-lo exclusivament amb gent de casa que sempre posaran més amor al club i seran els animadors d'aquest esport que sembla comença a declinar...

Guanyaren els palamosins per 3 a cap com

podien fer-ho per més gols, ja que el partit els fou netament favorable. Els gols els marcà l'avant centre Colomer que tingué una tarda inspirada, no gaire secundat però per llurs companys de línia. La ratlla mitja fou animada constantment pel gran entusiasme dels ales i la sobrietat característica de Company. Dels defenses millor Vilar que el seu company i en quan al porter, malgrat no veures gaire molestat sabé mantenir inviolada la porta.

Els equips es formaren com segueix:

La Bisbal F. C. — Isern, Llenas, Mollà, Ganigué, Muni, Cruanyes, Rasós, Figueras, Balança, Gimenez i Ballell.

Palamós S. C. — Barti, Ribas, Vilar, Garcia, Company, Arcas, Napoleó, Valls, Colomer, Passarrius i Amatller II.

A. CROSA

PELS CINEMES

Fent referència als nostres espectacles, hem d'assenyalar des d'aquestes ratlles la conveniència de combinar més bé els programes que en dies feiners ofereixen les empreses, ja que el dia que l'Econòmic Cine reprisa «LOS HIJOS DE NADIE», a pesar d'ésser aquesta cinta llarguíssima, haguérem de veure primer una fluixa i insulsa comèdia també d'un metratge respectable, sortint de la funció a hora excessivament avançada de la nit, quant amb la magnífica cinta «EL MARAVILLOSO FONDO DEL MAR», «LOS HIJOS DE NADIE» a continuació i una còmica a l'últim, s'hauria format un programa més del agrado del *en part* respectable públic.

TEATRE CARMEN

«ROSA DE CALIFORNIA».—Intèrprets: Mary Astor i Gilbert Roland. Director: George Fitzmaurice. («First National»).

Una bonica història vuitcentista de l'època en que Califòrnia formava part de Mèxic. Intrigues, amors, escenes romàntiques, tot està admirablement compost i fidelment ambientat. Els intèrprets molt ajustats: Mary Astor i Gilbert Roland incorporen perfectament els tipus novelescs que exigeix aquesta cuidadíssima realització de Fitzmaurice.

«LA BAILARINA DE LA ÓPERA».—Intèrprets: Dolores del Río i Charles Farrell. Director: Raoul Walsh. («Fox»).

Solsament aquestes cases editores de tanta potència com la «Fox» poden portar a cap aquestes produccions de gran envergadura amb la perfecció d'ambient, de presentació, d'arquitectura, d'indumentària, de mil detalls que es requereixen quan, a més, l'acció passa en països tan llunyans del centre de producció. En un assumpte de grans proporcions veiem a Dolores del Río encarnant una rústica camperola dels Urals, que triomfa després com a primera figura de l'Ópera de Moscou, en quin paper fa gala del seu art inimitable. Les escenes del Pou de la Presó, de la revolució d'Orenberg, els autèntics ballets russos, la família del Sar, poden

passar com a models d'una perfecta documentació *lluny del terreny*, que queda plasmada amb admirable fidelitat històrica en aquesta pel·lícula, en la que certament no s'han escatimat els dòlars.

«NOCHE TRÁGICA».—Intèrprets: María Jacobini i Gabriel Gabrio.

Sorprèn agradosament aquesta producció de nacionalitat inclassificable per sa bona factura tècnica, bona presentació i perfecte treball d'intèrprets. Son principal defecte és presentar un assumpte ja molt conegut i quines escenes s'endevinen fàcilment. Essent totes les situacions gastades i previstes per l'espectador més ingenu, no brilla aquesta cinta per sa originalitat.

ECONOMIC CINE

«EL ÁGUILA SOLITARIA».—Intèrprets: Bárbara Kent i Raymond Keane. Director: Emory Johnson. («Universal»).

També ha presentat la «Universal» una pel·lícula d'aviació basada en la Guerra, i per cert notablement inferior a les d'aquest gènere en tots els aspectes. Combats aeris, vols de conjunt i aïllats, són presentats tan pobrement, que la escena de la caiguda d'un avió encès és repetida tres vegades. La fàbula amorosa és fluixa i ademés, massa sabuda. L'interpretació és bona, encara que no hi ha ocasió de lluir.

«FIEBRE DE PRIMAVERA».—Intèrprets: Joan Crawford i William Haines. Director: Edward Sedgwick. («Metro-Goldwyn»).

Com en «EL CADETE DE WEST-POINT», torna a aparèixer William Haines cultivant el seu tipus característic de *fresc simpàtic*, amb un argument molt semblant a d'aquella producció, però aquesta vegada substituïnt el partit de *rugby* pel no menys interessant de *golf*. Pel·lícula entretinguda, que res afegeix a la fama guanyada pel director i intèrprets, entre quins també hi figuren Frank Currier, Lee Moran i G. K. Arthur.

«EL VIENTO».—Intèrprets: Lillian Gish, Lars Hanson. Director: Victor Seastrom. («Metro-Goldwyn»).

Sense necessitat de construccions luxoses ni de cooperació de milers d'*extras* ni d'altres recursos de que es valen molts directors per a esplai de la vista i per a fer una pel·lícula agraosa, obtingué Seastrom un magistral treball cineràfic, amb una simplicitat material de realització verament extraordinària.

Utilitzant el Vent, el sotmeté a la força del seu art, li donà vida, i com un personatge fantàstic, el feu *actuar*, fent que produís a la protagonista aquest terror que a voltes inspira, i que des de la tela arriba a l'espectador amb tota la potència dramàtica que dimana la seva força invisible i pavorosa.

Dins d'aquesta atmòsfera violenta i fustigant, es desenrotlla el drama de ritme perfecte, on cada escena té la duració precisa, i on l'art purament cinematogràfic corre parelles amb l'alt sentit estètic que presideix tota la producció.

Amb altres dos factors—Lillian Gish i Lars Hanson,—que atenyen la més gran elevació de dinamisme interpretatiu en l'escena final,—troba Seastrom la col·laboració necessària per a fer aquesta obra de cinema selecte.

REPRISES

«LOS HIJOS DE NADIE».—Sembla que la reprise d'aquest *film* fou deguda a la peti-

ció d'alguns espectadors que tenien desitjos de tornar-lo a veure. Amb tant bones pel·lícules que s'han projectat, entre elles drames de gran significat i de gran moralitat, ens estranya que es mostri aquesta predilecció pel *dramón* folletinesc i terriblement funest, que pesa sobre l'espectador amb sa abrumadora tragèdia. D'altra part, la cinta realitzada a la manera de deu anys enrera, sols serveix de punt de comparança amb els moderns procediments que s'empren en la tècnica moderna per a aunar l'art amb la dramàtica.

«LA HERMANA BLANCA» és una pel·lícula ben feta, amb boniques i emotives escenes, destacant-se pel seu realisme intens, les de l'erupció del Vesubi, que serveix de moment culminant al patètic argument. L'interpretació, a càrrec de Lillian Gish i Ronald Colman, és digne de tot el logi.

«LA MARIPOSA DE ORO» té alguns defectes i algunes qualitats. Entre els primers, es poden assenyalar l'argument, la direcció. Entre les segones, l'interpretació, el luxe dels interiors i de les *toilettes*, la fotografia. No es pot dir que sigui cap gran producció, ni tampoc cap pel·lícula dolenta. Editada per «Sascha», de Viena, amb Lily Damita, Nils Asther i Jack Trevor de protagonistes.

JOAN DEL MEGAFON

Noticiari de «Penya Palamós»

Han estat aprovats els Estatuts pels quals es regirà la «Penya Palamós»; així mateix s'ha procedit al nomenament de la Junta que ha quedat formada d'aquesta manera:

President: Josep Mundet Perpiñà
Martí, 521,er (Gràcia)

Conseller-secretari: Josep Molla Aliu
Girona, 33, pral., 1^a

Conseller-tresorer: Roger Sitjà i Ripoll
Nàpols, 161-4, 1^a

La correspondència pot ésser dirigida indistintament al domicili de qualsevol dels tres.

A Remarcar els següents articles d'aquells Estatuts:

Art. 1,er.—Amb el nom de «Penya Pala-

mós» es constitueix a Barcelona una entitat amb fins culturals i recreatius per a fomentar i mantenir les bones relacions entre els procedents i simpatitzants de dita Vila.

Art. 2,on.—Podran ésser socis de la «Penya Palamós» tots els palamosins residents a Barcelona i el seu radi, reconeguts com a tals almenys per tres membres de la «Penya».

Art. 4, t.—Els membres de la «Penya Palamós», tindran el caràcter d'actius. *Els socis en qualitat de protectors, seran acceptats, sempre que es proposin afavorir la col·lectivitat de la «Penya» d'una manera regular...*

Art. 18.—La «Penya Palamós» serà dissolta quan es trobi formada per menys de set membres, passant aleshores el capital que

pugui tenir a l'Hospital de la Vila de Palamós i per meitat a l'Asil, d'existir aquest.

Preguem a totes aquelles persones que tinguin algun familiar resident en aquesta Ciutat que encara no figuri inscrit com a soci, vulguin assabentar-lo de la formació de la «Penya», recomanant-li l'assistència al Caf  del Teatre «Novetats» qualsevol dissabte a les deu de la vetlla.

La crida del mes passat ha fet el seu efecte i per ella hem tingut el gust de saludar als bons amics:

Francesc Costart Gubert, Lluç Planas Gafarot, Salvador i Josep Cus  Jacomet, Jaume Ros Margarit, Josep Espier Martí, Wenceslau Dalmau Dalmau, Jordi Robau Call s, Josep Clar  Comas, Didac Bastart Roura, Arnald Jordà Martí i Octavi Llorens Corredor, els quals hem inscrit com a socis.

Aix  ve a confirmar la necessitat en que ens trovavem de formar aquesta Penya nos-

tra, puix que de no ésser per aquest motiu segurament no s'hauria pas presentat l'ocasió de fruir de la seva bona companyia i agradable conversa.

Per unanimitat fou acordat que la primera quota a satisfer pel sosteniment de la «Penya» i corresponent al mes de Gener, es destinés íntegra a engrossir la subscripció feta a favor de la malaurada Angela Iglesias.

Nostre bon amic i consoci En Faust  Pall  ha tingut la dissort de perdre el seu volgut pare (d. e. p.). Siucement ens associem al seu just dolor i des d'aquí enviem a ell i a la seva família l'expressió del nostre condol.

Durant aquest mes han estat entre els seus, els companys Mundet, Torrent, R. Colom, Juanals i Clar ; aquests dos darrers per qüestió del servei militar.

PUBLICACIONS REBUDES

Amb coral i immerescuda dedicatòria havem rebut «Del meu viure rural», una bella obra de nostre dilecte col laborador i amic N'Anton Busquets i Punset, que acaba de publicar suara, i que sincerament agraïm.

Plena de belleses i escrita amb aquell estil tan seu, ens ha proporcionat unes hores de vera delectança, i es per aix  que no dubtem en recomanar-la a nostres llegidors amb la seguretat que ens ho agrairan.

Fa ja alguns dies reb rem un interessantíssim fascicle que amb intensa campanya i fent una labor altament humanitària reparteix profusament el Dr. R. Arqués, de Barcelona. S'anomena «El peligro ven reo». Es petitet, doncs consta de 28 planes, però curulles de sanitoses indicacions per tal de prevenir els efectes d'aquesta plaga i poder arribar al ideal de sanejament de l'humanitat.

Molt ben documentat i claríssimament explicat, porta, a més, bon nombre d'il·lustra-

cions que fan més eficaç el fi altament lloable del fascicle.

L'autor ens comunica li plaurà remetre un exemplar gratuït a qui el sol liciti al seu domicili: Aragó, 230, pral.

MONOGRAFIES MÈDIQUES

«La diabetis. Complicacions i apèndixs», per R. Carrasco i Formiguera

Es el fascicle 33 de Monografies Mèdiques. Amb ell el doctor R. Carrasco acaba i puntualitza els dos fascicles anteriors dedicats a la diabetis.

Els tres volums formen un veritable tractat i malgrat l'autor hagi tingut de concretar i sintetitzar la matèria, no deixa per aix  d'esser un dels més complets i sobretot dels més pràctics pel metge.

En aquest fascicle el doctor Carrasco s'ocupa en primer lloc de les complicacions de la diabetis. Un capítol bastant extens està dedicat a la cetosi, acidosi i coma diabètics. En

ells estudia aquests greus trencacolls de la malaltia, tan freqüents que en altre temps gairebé eren considerats com una forma de terminació de la diabetis. Avui, sortosament, els nous mitjans terapèutics i dietètics poden bandejar-la i àdhuc combatre-la amb profit.

Els dos capítols següents són dedicats a altres complicacions, gangrenes, afeccions de la pell, mucoses, boca i farinx, aparell digestiu, etc., i a les malalties que poden coincidir, agreujar o enterbolir el quadro simptomàtic com la sífilis i trastorns fisiològics com l'embaràs, part i puerperi.

La segona part és dedicada a apèndixs aclaratòria del que s'ha dit en els volums;

taules de composició d'aliments, taules de pes normal segons el sexe, la talla i l'edat, tècnica de les infeccions d'insulina, anàlisi d'orina i altres. Finalitza el volum amb exemples pràctics i demostratius de com ha de menar-se un tractament.

Com diem, els tres volums del doctor Carrasco formen un complet tractat.

El noticiari insereix: El Casal del metge, per J. Aiguader i Miró; Exemple a seguir, del Dr. C. N.; Societat de Química de Catalunya; El moviment científic a Catalunya durant els anys 1900 a 1925, per J. M. Bellido; Sumari del pròxim número.

Crònica Local

En nostra parroquial ha contret matrimonial enllaç el distinguit jove, bon amic nostre, En Joan Danés Gelabert amb la gentil senyoreta Paquita Passarrius.

Desitjem als novells casats una inacabable lluna de mel i tota mena de benhaurances.

Segons un Catàleg que tenim a la vista el pintor-dibuixant palamosí F. Vidal Palomada aquesta vegada d'un salt se n'ha anat a fer conèixer les seves obres a Sabadell. on tindrà oberta una exposició d'olis, aquarel·les i dibuixos durant els dies 1 a 16 de Març en l'Acadèmia de Belles Arts. Esperem que els paisatges que tant be tracta En Vidal seran una propaganda dels bells recons de la Costa Brava, i que els sabadellencs per a comprovar-ho aquest istiu faran alguna visita a les nostres costes, bo i quedant-se com a penyora una bona part de les obres exposades.

De «Penya Palamós» de Barcelona havem rebut 20 Pts. per la subscripció oberta en aquestes columnes a N'Angela Iglesias, que havem fet arribar al seu destí. Moltes mercès.

A Barcelona, ha finat la Sra. Juanita Guibert de Costart, esposa de l'enginyer industrial Zoilo Costart. (A. C. S.).

Rebi la distingida família l'expressió de nostra sentida condolença.

Donem a continuació la llista dels Consellers que constitueixen nostre Ajuntament, a rel de les últimes disposicions gubernamentals.

Majors Contribuents: Juli Matas Danés, Olaguer Lloréns Castelló, Lluís Carós Maza, Miquel Gubert Garrell, Lleó Xicoira Frigola, Eladi Cateura Turró, Zoilo Costart Calvet, Lluís Moner Roger.

Antics Consellers: Ramon Reig Vinyas, Josep Gafas Maruny, Ramir Pagès Belleville, Baldomer Darder Heras, Manel Albalat Morera, Enric Marqués Ponjuan, Josep Fàbrega Pou, Fermí Oliver Bech.

En el sorteig celebrat a Madrid per tal de fixar la data que ha de servir per a determinar l'ordre en l'allistament per el servei de l'Armada ha resultat ésser el 11 d'agost de 1930.

En el número vinent donarem probablement la llista dels incrits en l'Ajudantia d'aquesta vila amb l'ordre corresponent.

* * *

La Cooperativa «La Equitativa» celebrà reunió extraordinària per tal de tractar d'importants afers relacionats amb algunes denúncies que han estat presentades contra dita entitat.

* * *

Amb motiu de presentar-se a Casa la Vila per assumptes del servei militar, el tercer diumenge de febrer poguem saludar nombrosos amics i cares juvenques conegudes, moltes d'elles amb residència a fora.

* * *

Lliçons particulars.—Francés, mecànica, teneduria, dibuix, pintura, lliçons de cultura general, etc. etc.

Classes especials per a senyoretes.

Per a informes: Enrajolat, 12—1er.

* * *

Han estat repartides amb abundància unes fulles donant compte de l'estat actual de les gestions i obres referents al "Asil de Vells Desamparats" i demanant un altre esforç al poble de Palamós per tal de conseguir que l'obra iniciada sigui un fet dintre poc temps.

Celebrarem que aquesta crida no sigui enebades i que els pobres vellets necessitats tinguin aviat un lloc on poder acollir-se.

* * *

A bord d'un vapor italià que vingué a descarregar moresc, en arribar al nostre port sortiren dos vailets que havien embarcat d'amagat en tocar dit vaixell a Cadix.

Sembla que la sorpresa dels nois fou gran al saber que estaven encara en terreny espanyol, doncs llur propòsit era dirigir-se als Balkans, on tenien entès feia el viatge el vaixell.

Havent estat detinguts, foren conduïts a l'Ajudantia on s'els facilità passaport per el retorn a casa seva.

* * *

Un tripulant d'un vapor grec ancorat al port, estant embriac, en pujar al vaixell per l'escala marinera, caigué sobre el moll des de regular alçada, produint-se greus ferides al cap.

Conduït a l'hospital de la vila, morí pocs dies després.

Victor Català
Alexandre Plana
Apel·les Mestres
Josep M.ª de Segarra
Alfred de Musset
Melcior Font
Prudenci Bertrana
Martí Genís i Aguilar
Jean - Jacques Bernard
Josep Pous i Pagès
Carles Soldevila
Agustí Esclasans
Josep Leonard
Narcís Oller

són els signants dels catorze volums apareguts en el primer semestre de publicació de la

COL·LECCIÓ POPULAR DE LES ALES ESTESES

La llista representa l'exacte compliment d'un magnífic programa

I aquests catorze volums, d'un conjunt de 1,864 planes, 25,000 ratlles, 1.211,500 lletres han costat als compradors 11'20 pessetes i als subscriptors únicament

DEU PESSETES

Què espereu a subscriure-us-hi?

Cal ajudar, amb un esforç mínim (una pta. i trenta tres cèntims cada mes) l'esforç màxim que fan els editors de L. A. E. per tal de divulgar la bona literatura

Ompleneu el butlletí del peu i envieu-lo, en sobre obert i franquejat amb dos cèntims, a **Corts Catalanes, 423, Barcelona**. Si us doneu d'alta des del primer volum, us enviarem tots els que han sortit, **contra reembors de deu pessetes**, import del semestre vençut

Em subscrie a la Col. Pop. de L. A. E.
començant en el volum Pagaré
per (1)

Nom

Adreça

Població

(1) Trimestres o semestres.

J. Cabarrocas-Lluch

Agent de Duanes Col·legiat

Cases a :

Port - Bou i Cerbère

CORRESPONSALS A PARIS :

3, Rue Saint-Vincent-de-Paul

CASA ALIADA : LAVION —

Rue Stanley, 80 - Bruxelles

Corresponsals a :

MARSELLA, LE HAVRE, GINEBRA, BASILEA, MELILLA, LA JUNQUERA, IRÚN, BILBAO I PASAJES

Casa central :

BARCELONA

Via Laietana núm 30

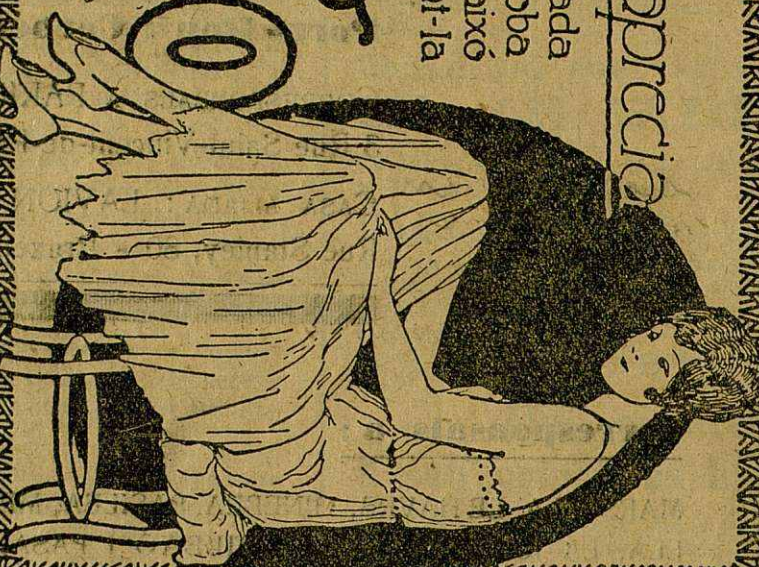
Teléfon, 18.767

Si voste s'aprecia

de tenir una exagerada
pulcritut en la seva roba
interior, sabrà que això
s'aconsegueix rentant-la
amb

**SABÓ
CHIMBO**

F. GARRIGA
Via Layetana 17.
BARCELONA.

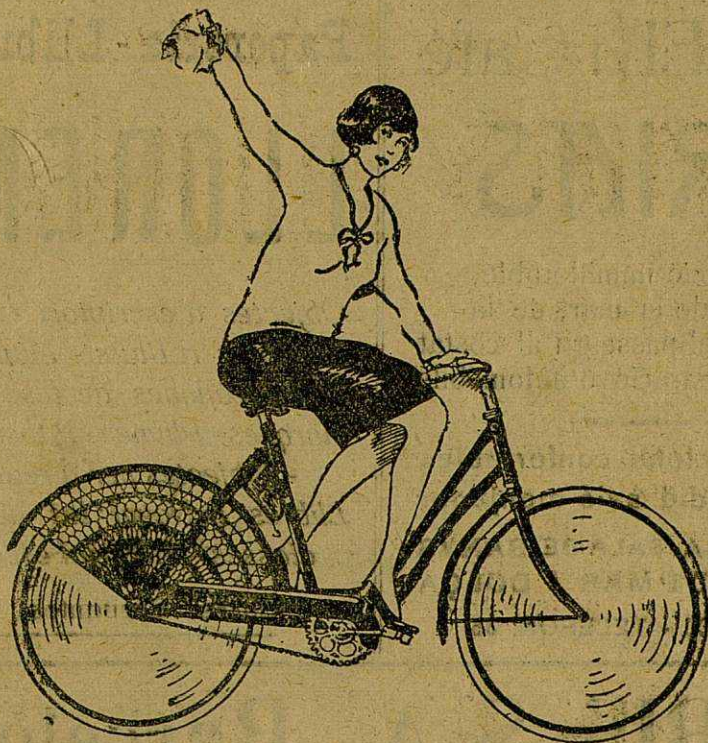
Cereals i
Gasolina

**J. LORENES
GIRONELLA**

Palamós
Pi Margall, 26-28

SANROMÀ

CICLES-MOTOS-ESPORTS

Accesoris - Recanvis - Reparacions

Demani el catàlag corresponent a:

A. SANROMÀ

BALMES, 62 - Telegramas: CICLOSANROMÀ

Telèfon 12303

BARCELONA

Royal Sport-Bar

CAFE i LICORS : Begudes
de les millors marques.

Carrer Eixamplis : : PALAMOS

HOTEL i Caf  TRIAS

:: Situació immillorable,
davant de la mar, de la
Estació, del passeig i al costat
de l'administració d'automòbils

**Habitacions confortables
Espl ndid sal  menjador**

**MAGNÍFICA SALA DE BANYS
D'AIGUA DE MAR I DOLÇA
GARATX - TEL FON, 35**

Papereria - Llibreria

LLORENS

*Objectes d'escriptori - Tintes
- Llibres ratllats - Ll p os
Estilogr fiques de les millors
marques - Plumes - Paper carbó
- Objectes per a regal -
Llibres i Novel les de totes
classes - Material escolar.*

Carrer Cervantes, 26

ORBIS, S.A.-Barcelona

F brica pròpia de mobles per oficines-multicopis-
tes -::- màquines per calcular i dem s invents
moderns per la oficina

**Casa Central
Barcelona,
Clar s, n.  5**

**Direc. Teleg.
Orbis - Barcelona
Tel f. A. 458**

*Delicado
obsequio...*

BOLOS
RAPID

es...

MARIA ARTIACH

la exquisita galleta, dulce y sabrosa
amiga de paladares refinados.

Desayuno ideal, postre exquisito,
complemento indispensable de
una buena comida, la auténtica
MARIA ARTIACH

la galleta por excelencia, está en
todas las mesas, a todas horas.

*Carlton Tea
Biscuit*

*Aristocrática
y excelente para el té*

PIDA VD. SIEMPRE GALLETAS
MARIA
Artiach

MARIA ARTIACH

Moderna ESCOLA DE PIANO

PROFESSOR: **R. CASAS**

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERÈNCIES DE TEORIA E HISTÒRIA DE LA MÚSICA
Lliçons particulars i a domicili.

On parle français

Englis spoken

Casa fundada en 1852

Sastreria Prat S. A.

Trajos del país i anglesos

Telèfon 11267

Ronda de St. Pere, 7, ent.

Barcelona

Maquinària i articles

PER LES ARTS
DEL LLIBRE

Tipus d'impremta. — Filets de coure. — Papers JOHANNOT — Fustatge per a impremta. — Imposicions de ferro i de metall d'impremta. — Numeradors de ma i de platina — Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per impremtes. Encuadernacions i Fàbriques de Caixes de cartó — Les millors Màquines de cosir amb fil textil sistema EGGER. — Instal·lacions completes d'impremtes. — Màquines noves i RECONSTRUÏDES per IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENQUADERNACIÓ.

Rambla de Catalunya, 91 - Telèfon 3275 A.
Telegrames "Artelibro".

Casa C. Gorchs i Esteve a Barcelona